

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 28. marts 2013

Kirke dag: Skærtorsdag/A

Tekst: Matt 26,17-30

Salmer:

SK: 469 * 464 * 461 * 178 * 470 * 202 * 181

LL: 469 * 464 * 461 * 178 * 470 * 202 * 181

Han brød – med mange års sædvane, da han gjorde det traditionsrige, rituelle påskemåltid til sit eget. Påskeaften efter påskeaften i generation efter generation er måltidet blevet spist til minde om udfrielsen Israels folk fra Egyptens slaveri. De var, hvad man kan kalde for i et åbent fængsel. Måtte kun være i en egn af landet. Måtte tænke og tro, hvad de ville, så længe det ikke gik ud over tilbedelse og lydigheden og arbejdsomheden for Farao. Lænkerne blev brudt i det, der blev den første påske, hvor dødsenglen gik gennem landet; men ikke kastede sin sorte skygge ind i hjem, der på dørstolperne havde smurt blodet af et nyslagt lam. Da brød folket op og drog ud. Ud af Egypten, ud i ørkenen og 40 år efter ind i det fortættede land. Dette blev fejret efter alle kunstens regler ved det store festmåltid – påskemåltidet.

Han brød – traditionen, da han vendte påskemåltidets historie til ikke kun at pege bagud på fortidens begivenheder, som det var en gang; men vendte perspektivet til nutid og fremtid. Nu er måltidet et andet, og fremtiden vil være anderledes end fortiden. I fremtiden skal I spise dette til minde om mig. Men ikke blot til minde om ham engang; til ihukommelse af ham. En ihukommelse, der betyder, at hvad der lå i det nye vil også ligge i det for os. Betydningen vil have stadig gyldighed. Førhen spistes i tilbageskuen, nu skal spises i nuets nærvær.

Han brød – den gode stemning, da han pludselig talte om forræderi og fornægtelse. Han burde vide bedre, den gode Herre Jesus. Ethvert fællesskab mellem mennesker har noget, man ikke bringer frem i festligt lag. Det er en fornærmelse mod husets frues slid med maden og en dis respekt af husets herre, at bringe det på bane, som alle godt ved, ødelægger den gode stemning. Det som gnaver i alle, det som tænder alle af, det som trænger til at blive vendt og vendt og luftet og klaret, så sjælene kan få hvile. Men ikke en festdag, for så er festdagen med eet forbi og kan nemt ende i forbitrelse. Og det undgår vi helst, selv om vi ved, at det så kan vare år, før vi får klaret rodet i familien.

Han brød – idyllen om fællesskab og sammenhold, da han udpegede en som forræder, en som fornægter – og resten som skvatmikler, der alle som én ville lade ham i stikken i de kommende timer. Det kan undre, at han er så hård ved dem, da han ved, at han ikke kan have dem med sig i de kommende begivenheder. Det, som kommer, må han gøre alene. Det, som venter, må han være alene i.

Han brød – højtidelighed og festlighed ved at tale om det forestående i de kommende timers begivenheder. Forventningerne hos disciplene til påskens klimaks var ikke blevet mindre af oplevelsen ved indtoget i byen den søndag, hvor folkemassen hyldede og jublede og lovpriste med svingende palmegrene. Hyldede ham som konge. Endnu manglede han at sætte sig på tronen; men festen var jo ikke ovre endnu. Men hans forudsigelser pegede ikke den vej. Noget må han have misforstået.

Han brød – den gamle pagt med Gud Herren den almægtige. Brød den op og åbnede for hele dens fylde af fuldbragt rækkevidde. Udfrielse af Herrens folk af Egyptens slaveri var

kun begyndelsen på udfrielsen, frelsen for hele Herrens folk og alle former for slaveri. Et slaveri som alle tiders Herrens folk er fanget i. Et slaveri, som Herren gav et værn imod med pagten på Sinai Bjerg, De 10 bud, der rummer et værn mod at blive slave af sig selv, afguders tomme løfter og vanvittige krav om fromhedsøvelser. Et værn mod at gøre andre mennesker til slaver for sit eget begær. Et værn, hvori tro, håb og kærlighed til Gud og næsten frit kan udfolde sig i tryghed og tillid, i barnlig tryghed og tillid. Egyptens slaveri var i fordums tid, men syndens slaveri er tidløs og finder sine ofre i alle folkeslag og tider. Et folk bliver let slave af lovens krav. Derfor handler det nu om at udfri det enkelte menneske, så det i frelsen kan leve frit i nåden.

Han brød – op fra Himlen og blev kød og blod – eller brød og blod i fuld og hel menneskelighed og guddommelighed. Han blev brødet, som er livsnødvendigt for livet. Han blev blodet som bærer livet rundt i kroppen, og som randt ned ad dørstolperne til liv for de bange bag dørene. Blodet, som i de kommende timer skal rinde ned ad korsets træ. Offerblodet, som giver liv.

Han brød – blodets betydning i vinens bæger. Blodet som hans eget offerblod. Til udfrielse i syndernes forladelse. Så længe verden står og kristne forsamles om Herrens bord, er vinen Kristi blod til syndernes forladelse. Den syndernes forladelse, der som en historisk begivenhed kom ind i verden, og har aktuel gyldighed for os. Når vi drikker af vinens bæger, drikker vi hans hjerteblod, har vi hans kærlighed til syndernes forladelse. Vi får den ikke først, når vi drikker, for den er en gang for alle skænket op; men vi tilegner os den hver for sig i fællesskab om Herrens bord.

Han brød – brødet, som hans eget legeme skulle brydes ned i dødsriget, brydes ned i skam og skændsel. Han brød brødet og delte det ene til de mange, men dog af det ene. Er vi sammen om Herrens bord og deler hans brød, er vi sammen i Herren.

Han bryder – dermed alt det ned, der skiller os fra Hans kærlighed og fra hinanden. Ved Herrens bord, bryder han alle skel og fordomme. Ved Herrens bord bryder han syndens tyngende skyld, bryder lukkede hjerter op og åbner for hårde viljer; bryder den svigagtige stemning og den forræderiske griskhed og ondskab, og i brødets fællesskab åbner han op for det højtidelige og festlige og kærlige i Herrens påskemåltid. Et påskemåltid til tilgivelse og udfrielse for alt, som binder os til syndens og dødens slaveri.

Han brød – op fra påskemåltidet og gik ud i den nat, der blev begyndelsen til enden – for ham. For os er det enden på begyndelsen – for med ham, hans brød og hans blod, er en ny pagt med Gud. Udfrielsen begyndte i Egypten og den blev fuldbragt på Golgata. Til ihukommelse af ham må vi til stadighed drikke hans blod og spise hans brød – til frelse og udfrielse i tid og evighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen